

Cynthia Baxter:

Dead Canaries Don't Sing

...

I gritted my teeth as I bumped along, praying my suspension was faring better than my internal organs. I was just considering turning around and opting for the easier, more sensible route when my van abruptly lurched sideways and stopped dead.

"Great," I told Max and Lou, who'd both been thrown about three feet but didn't seem the least bit perturbed. "Now we're stuck."

As I swung open the door to check the damage, Max and Lou jumped past me. I would have anticipated their escape if I hadn't been so distracted by my traumatized van. ...

The good news was that the tires were all intact. The bad news was that one of them had just dropped into a hole at least a foot deep.

But it wasn't that bad. I figured I could dig out the front of the hole, creating a slope instead of a cliff, and drive the van out. I was about to start excavating when hysterical barking cut through the silence. I spun around, dropping the shovel.

I know my dogs' barks the way a mother knows her baby's cry. What sounded like nothing but noise to the untrained ear in fact clearly communicated hunger, a need for attention, or a diaper that needed changing. Or danger.

Something was very wrong. The seriousness of Max's and Lou's tone instantly got my adrenaline going.

I spotted them a few hundred yards away. Both stood near a clump of trees at the edge of the field where a dense wooded area began. I could see from their stances that every one of their muscles was tense.

Cynthia Baxter:

Halott ember nem beszél

...

Összeszorítottam a fogam, ahogy továbbzötykölődtem, imádkozva, hogy a felfüggesztés jobban bírja az utat, mint a belső szerveim. Éppen azon voltam, hogy megfordulok, és inkább a könnyebb, ésszerűbb utat választom, mikor a furgonom hirtelen oldalra billent és nem mozdult többé.

„Nagyszerű,” mondtam Maxnek és Lounak, akik bár mindketten majd' három lányit repültek, kicsit sem tűntek feldúltak. „Itt ragadtunk.”

Ahogy feltéptem az ajtót, hogy felmérjem a károkat, Max és Lou elugrottak mellettem. Számítottam volna a menekülésükre, ha nem vonta volna el a figyelmem a pórul járt furgonom. ...

A jó hír az volt, hogy a kerékgumik sértetlenek voltak. A rossz hír pedig, hogy az egyik egy legalább három láb mély lyukban állt.

De nem volt olyan rossz a helyzet. Úgy gondoltam, ki tudnám ásni a lyuk elejét, lejtőt képezve az emelkedő helyett, és így ki tudnék állni belőle a furgonossal. Épp nekikezdtem volna az ásásnak, amikor hisztérikus ugatás törte meg a csendet. Az ásót eldobva megpördültem.

Úgy ismerem a kutyáim ugatását, ahogy egy anya ismeri a gyermeke sírását. Ami a képzetlen fülnek csupán zajnak hangzott, az valójában világosan közölt éhséget, igényt az odafigyelésre, vagy egy cserére szoruló pelenkát. Vagy veszélyt. Valami nagyon nem volt rendben. Max és Lou hangjának komolysága azonnal feltornázta az adrenalin szintemet.

Néhány száz méterről pillantottam meg őket. Mindketten egy facsoport mellett álltak, egy mező szélén, ahonnan egy sűrű, erdős rész kezdődött. A testtartásukból

I jogged across the field, the soles of my boots occasionally slipping against the dirt, still wet from the drenching rain we'd had two nights earlier. I was panting when I reached the two dogs and the oddly shaped mound that had caught their interest.

The first thing I saw that was out of the ordinary was a pair of shoes that appeared to have been abandoned in the woods. I didn't know much about men's shoes, especially those fancy wing-tipped jobbies favored by conservatively dressed businessmen. But from what I could tell, this was one expensive pair. As my eyes traveled beyond them, I made out a matching set of legs, two inert protrusions that could have passed for logs if it hadn't been for the high-quality leather at one end.

The fact that I'd stumbled across a partially buried body didn't hit me for a few seconds.

Once it did, my response was to do what any other self-respecting professional woman who had spent four years in college and four years in veterinary school, learning to cope with life and death on a daily basis, would have done. I shrieked.

láttam, hogy minden egyes izmuk megfeszült.

Keresztülkocogtam a mezőn, miközben a cipőm talpa újra és újra megcsúszott a még két nappal ezelőtti esőtől mindig vizes talajon. Már lihegtem, mire odaértem a két kutyához és ahhoz a különös alakú halomhoz, amire felfigyeltek.

Az első nem oda illő dolog, amit megláttam, az egy pár cipő volt. Amit, úgy tűnt, hogy valaki elhagyott az erdőben. Nem tudtam sokat a férficipőkről, főleg nem azokról a divatos vékonyodó hegyűekről, melyeket főként a visszafogottan öltözködő üzletemberek kedveltek. De amennyire meg tudtam állapítani, ez egy igen drága darab volt. Ahogy a szemeim továbbsiklottak, sikerült kivennem a hozzájuk tartozó lábakat, két mozdulatlan dudort, amik farönköknek is elmentek volna, ha nem lett volna a jó minőségű bőr az egyik végükön.

Pár másodpercig nem fogtam fel a tényt, hogy egy félig eltemetett hullába botlottam.

De mikor leesett, a reakcióm az volt, amit bármely más magát valamennyire is becsülő értelmiségi nő tett volna, aki négy évet járt főiskolára és négy évet töltött el az állatorvosi egyetemen, ahol nap, mint nap tanult megbirkózni élettől és halállal. Sikítottam.

(Mészáros András 12.B fordítása)